

ת"פ 12957/01/16 - מדינת ישראל נגד חנין זועבי

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 12957-01-16 מדינת ישראל נ' זועבי 07 פברואר 2016

בפני: כב' השופטת - לילי יונג-גפר, סגנית הנשיא

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חנין זועבי

הנאשמת

נוכחים: מטעם המאשימה - עו"ד רז ולטר

מטעם הנאשמת - בעצמה ועו"ד אראם מחאמיד

גזר דין

1. הנאשמת, שהינה חברת כנסת, הורשעה על פי הודאתה בכתב אישום מוסכם בעבירה של העלבת עובד ציבור.

כתב האישום וההליכים

2. מכתב האישום עולה כי ביום 6.7.2014 התקיימו בבית משפט השלום בנצרת דיונים בבקשות להארכת מעצר חשודים בהפרות סדר שהתקיימו במגזר הערבי בנצרת בעקבות רצח מוחמד אבו חדיר.

3. באחת ההפסקות בדיונים, ביקשה הנאשמת אדם מתוך קהל הנוכחים שהורכב מבני משפחות העצורים ועורכי דינם, לזהות בפניה את השוטרים המייצגים את המדינה בדיונים במעצרים של החשודים בהפרות הסדר.

הנאשמת פנתה אל השוטרים שנכחו במקום, שהיו שוטרים ערבים, הרימה את קולה ואמרה שהם בוגדים ושלחו אותם להביא מידע ולהאזין לאנשים במקום.

4. אחד מעורכי הדין שהיו במקום לחץ את ידי השוטרים, ואז, בתגובה, אמרה הנאשמת בכעס כי לא צריך ללחוץ להם את היד ולדבר איתם, ובהמשך צעקה בערבית לנוכחים במקום תוך שהיא מצביעה על אחד השוטרים שיש לפעול נגד השוטרים.

5. אחד הנוכחים צילם את האירוע בחלקו, והדברים פורסמו לאחר מכן ברשת האינטרנט. בין היתר אמרה הנאשמת:

"נידוי חברתי צריך לירוק להם בפרצוף, אלה שמעידים עם... נגד בנינו ובנותינו, אלה שמשתפים פעולה עם המדכא נגד בני עמם, צריך לנקות בהם את הרצפה. לנקות בהם את הרצפה. לא ללחוץ להם את היד, ואל ניתן להם להיות בינינו ושיפחדו מאיתנו. וכשהם ברחוב שיפחדו מאיתנו. שיפחדו מה"שבאב" שנעצרים על סמך המידעים שהם שולחים, אלה הם שמוסרים מידע למשטרה, שלפיו עוצרים את הצעירים שלנו ואת בנותינו. בשיא החוצפה עומד כאן בינינו בשיא החוצפה, החוצפן. אין יראה, אין כבוד, מה קרה? איזו חוצפה?"

6. בדבריה פגעה הנאשמת בשוטרים, שהם עובדי ציבור אשר מילאו את תפקידם, השפילה אותם ואף גרמה להם לחוש מאוימים.

7. עוד בטרם התקיים הדיון הראשון, הגישו ב"כ הצדדים הודעה לתיק בית המשפט ולפיה נחתם ביניהם הסדר טיעון הכולל הסכמות הן לגבי נוסח כתב האישום, הן לגבי הסרת חסינותה הפרלמנטרית של הנאשמת ותנאים מקדימים נוספים, והן לגבי ניהול המשפט.

8. להודעה צורף גם הסכם הסדר הטיעון, לפיו תעביר הנאשמת לתביעה מכתב התנצלות בחתימתה בנוסח עליו הוסכם, לאחר פרסום המכתב יועבר לנאשמת כתב אישום המייחס לה עבירה של העלבת עובד ציבור ותמחק העבירה של הסתה לאלימות ועובדותיה. הנאשמת תוותר על חסינותה הפרלמנטרית, תודה ותורשע על פי הודאתה בבית המשפט, והצדדים יבקשו במשותף לגזור עליה עונש של התחייבות להימנע מהעבירה המיוחסת לה למשך שנתיים וקנס של 3,000 ₪. עוד הוסכם כי התביעה תבקש להטיל על הנאשמת גם מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים על העבירה בה הורשעה, ההגנה תהיה רשאית להתנגד לכך, ובית המשפט הוא שיחליט בעניין זה, תוך שלשני הצדדים שמורה הזכות לערער על החלטת בית המשפט.

9. ביום 21.1.16 הופיעו הצדדים בפניי והודיעו על הסדר הטיעון בתיק, הנאשמת הודתה והורשעה במיוחס לה והצדדים טענו לעונש.

הטיעונים לעונש

10. התובע מבקש לכבד את הסדר הטיעון המשרת לטענתו את האינטרס הציבורי. הוא הדגיש בהקשר זה את התנצלותה הפומבית בכתב של הנאשמת, ואת חשיבות ההתנצלות נוכח מעמדה הציבורי והיותה נבחרת ציבור.

עוד ציין כי ההסדר כלל ויתור על חסינות וקיצור משמעותי של ההליך המשפטי.

11. באשר לעונש ביקש להטיל על הנאשמת כמוסכם התחייבות להימנע מעבירה של העלבת עובד ציבור למשך שנתיים וכן קנס בגובה 3000 ₪. עוד ביקש להטיל עליה מאסר על תנאי של מספר חודשים למשך 3 שנים וציין כי רכיב זה נמצא במחלוקת בין הצדדים.

התובע הפנה לדנ"פ 7383/08 אונגרפלד, במסגרתו הוגבלה תחולת העבירה של העלבת עובד ציבור רק למקרים שבהם ישנה ודאות קרובה לפגיעה ביכולת התפקוד של עובד הציבור והשירות הציבורי במובנו הרחב. על כן, טוען הוא, כאשר העבירה מוגבלת למקרים אלו מתבקש שיוטל גם מאסר על תנאי.

התובע הגיש אסופת פסיקה וטען כי עונש המאסר על תנאי נפוץ מאוד בעבירה זו אף במקרים קלים יותר. במיוחד הפנה לרע"פ 9419/08 בן חיים נ' מ"י, רע"פ 7512/12 בלילתי נ' מ"י, רע"פ 591/15 חביבי נ' מ"י ורע"פ 5579/10 קריה נ' מ"י.

12. לגופו של עניין טען התובע כי מחד מדובר במעשה תחום בזמן ובמקום, אך מאידך אין המדובר בפליטת פה במהלך עימות, אלא ברצף משפטים קשים ואמירות בוטות שנאמרו כמעין נאום כלפי השוטרים ועל פעולתם, תוך הצבעה על אחד מהם. הדברים נאמרו כלפי שוטרים בעלי תפקיד מיוחד באכיפת החוק, בעת שמילאו את תפקידם בבית המשפט ועל ידי חברת כנסת, חברת הרשות המחוקקת. בתוכנם של הדברים היה, לדבריו, משום הקאת השוטרים מהאוכלוסייה אליה הם משתייכים.

13. לטענתו, נוכח נסיבות האירוע כפי שפורטו על ידו, מתבקש ראוי והולם להשית על הנאשמת עונש של מאסר על תנאי. עוד הוסיף כי החשיבות בענישה הצופה פני עתיד היא גם הרתעת הזולת משימוש במילים בוטות כלפי עובדי ציבור, תוך שהוא מדגיש כי היות הנאשמת נבחרת ציבור משמעותה שלעמדותיה והתנהגותה עשויה להיות השפעה על ציבור רחב החורגת מהשפעתו של אדם פרטי.

14. לבסוף ציין התובע כי לאור העובדה כי הנאשמת עדין מכהנת בכנסת וצריכה להמשיך ולמלא את תפקידה, הרי שהמאסר על תנאי יופעל בהתקיימם של שלושה תנאים: מעשיה יהיו חמורים מספיק על פי הקריטריונים שנקבעו בעניין אונגרפלד, הם לא יכללו במסגרת החסינות העומדת לה, והיא תורשע.

15. הסנגור אף הוא מבקש לכבד את הסדר הטיעון על מרכיביו המוסכמים בלבד, ומדגיש כי ההגנה לא עמדה על אי הרשעתה של הנאשמת בתיק זה והנאשמת אף ויתרה על טענות בעניין החסינות המהותית של חברי כנסת. לדבריו, זהו כתב האישום השני בהיסטוריה נגד חבר כנסת בגין העלבת עובד ציבור. כתב האישום הראשון הוגש כנגד ח"כ מוחמד בארכה ולאחר שהוגשו טענות מקדמיות בית המשפט השלום בת"א קבע כי החסינות המהותית חלה על המקרה.

מכאן שזהו המקרה הראשון בו הורשע חבר כנסת בעבירה זו, כשמדובר בהתבטאויות שנאמרו על רקע פוליטי ועל רקע עיסוקו הפוליטי של חבר הכנסת.

16. הסנגור ממשיך וטוען כי הנאשמת לא רק הודתה וחסכה זמן שיפוטי יקר כמו גם מזמנה של הפרקליטות, אלא הזכירה כבר בחקירתה הראשונה במשטרה כי אין זו דרכה, היא לא התכוונה לפגוע במתלוננים ואמרה שהתבטאויותיה היו על רקע המעצרים. עוד הפנה לדברי הנאשמת בתצהירה בפני ועדת הבחירות בתחילת 2015, שם אמרה בפני הרכב של 9 שופטים: "בחקירתי ציינתי כי לא התכוונתי להסית נגד אדם כלשהו ולא במקרה לא אירע אירוע מיוחד בעקבות דברי, אלא דברי הובנו על ידי השומעים כדברי כעס בלבד...".

התבטאויות אלו נאמרו מתוך סערת רגשות בלבד, וכי התבטאויות אלה אינן מייצגות את הסגנון שלי או את דרכי ולא התכוונתי לפגוע באדם כלשהו".

בהקשר זה ציין הסניגור, כי אף בטרם נערך שימוע יצאה הנאשמת בהודעה מיוזמתה לתקשורת שם חזרה על הדברים שלעיל.

17. באשר לרכיבי ההסדר פירט הסנגור כי הנאשמת הציגה מכתב התנצלות שפורסם ברבים ובכלי התקשורת בשבועות האחרונים. כן ציין כי דובר על אפשרות של תשלום פיצוי למתלוננים אך משסירבו לקבלו הומר הפיצוי לרכיב הקנס.

18. הסנגור הוסיף וטען כי ישנה הנחיה של היועמ"ש ובדרך כלל יש לנהוג במדיניות של ריסון ואיפוק בהגשת כתבי אישום בגין העלבת עובד ציבור, וזאת בכדי לבטא את האינטרס של מניעת פגיעה בלתי מידתית בחופש הביטוי.

19. לדבריו בחרה ההגנה שלא לנהל את המשפט, והוא סבור כי יש להתחשב בפעילותה הציבורית של הנאשמת מאז הכנסת ה-18 ובה כהונה בוועדות הכנסת, קידום נושאים כמו סוגית החינוך לדמוקרטיה, בעיות שונות במערכת החינוך הערבית, מאבק באלימות נגד נשים ונערות, מימוש זכויות נפגעות עבירה, התייחסות המשטרה לאלימות כנגד נשים ומניעת רצח נשים, עקבה אחר זכויות הילד בתחום מעצרי הקטינים וכן קידמה פרויקטים בנושא תעסוקה לנשים בפריפריה, תחום הבריאות, הזכות לדיוור ועוד.

בהקשר זה סבר כי עונש של מאסר על תנאי יפגע בתדמיתה הציבורית של הנאשמת באופן קשה ואינו מתבקש בנסיבות העבירה.

20. עוד טען הסנגור כי כיום עומדת בפני בית המשפט העליון שאלה לגבי החלת הסעיף כיוון שהוא מצמצם במידה רבה את חופש הביטוי (אף כי לא הפנה להליך ספציפי).

באשר לפסיקה שהוגשה על ידי התובע ביקש הסנגור להבחין בינה לבין עניינו וטען כי באותם מקרים או שלא הוגש מכתב התנצלות, או שלא היה הסדר טיעון ונהלו הוכחות או שלא היתה הודאה בהזמנות הראשונה.

במקרה זה נחסך זמן שיפוטי וכן נוסף קנס, ומקל וחומר ניתן ללמוד שאין להטיל מאסר על תנאי. באשר לפסיקת בית משפט השלום טען כי מדובר בהסדרי טיעון וכן בעבירות נוספות מלבד העלבה, ובנאשמים בעלי עבר פלילי.

21. לבסוף ציין הסניגור כי הנאשמת היא חברת כנסת נעדרת עבר פלילי וזו הפעם הראשונה שלה בתחנת המשטרה, כך שעצם הרשעתה לבדה תפגע בתדמית הציבורית.

גם הסנור הגיש אסופת פסיקה מטעמו וטען כי מבדיקתו עולה כי מתחם הענישה נע בין אי הרשעה למאסר בפועל או על תנאי של מספר חודשים.

22. הנאשמת אמרה כי היא מסכימה עם טיעוני בא כוחה והוסיפה כי אין לה שום עניין בהעלבה אישית. היא לא הודתה במיוחס לה על מנת לחסוך זמן לפרקליטות או לבית המשפט, אלא משום שזו אינה דרכה וכי זו האמת הפנימית שלה. היא נציגת ציבור ודרכה היא דרך פוליטית.

הנאשמת העידה על עצמה שהיא ישירה וחדה בסגנונה אבל בקונטקסט של התפקיד הפוליטי. אין לה, לדבריה, עניין אישי עם שום שוטר או עובד ציבור והמאבק שלה הוא לא נגד אנשים. היא מודה שהפגיעה היתה באנשים ולכן חזרה בה כי זה לא חלק מתפיסת עולמה וסגנונה ואין לה בעיה לחזור בה.

דין

23. סוגיית היחס בין הסדרי טיעון לתיקון 113 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") נדונה בפסיקה ובספרות כיוון שהמחוקק לא נדרש אליה במסגרת התיקון. דומה שאין מחלוקת כי השיקולים לעריכת הסדר טיעון שונים מהשיקולים הקבועים בחוק לעניין הבניית שיקול הדעת השיפוטי, ולכן לא ניתן ולא ראוי להחיל את התיקון על מוסד הסדרי טיעון. עם זאת, לא ניתן גם להתעלם מהתיקון כליל, ועל הסדר הטיעון להתיישב עם העקרונות המנחים והשיקולים שנקבעו בו (יניב ואקי, יורם רבין, הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא **הפרקליט** נב 413, 468 תשע"ג), ולחילופין לכלול חובת הנמקה מצומצמת יותר במקרה של הסדר טיעון ובפרט "הסדר סגור" (ד"ר עמי קובו, פירוש לתיקון מס' 113 לחוק העונשין בעניין הבניית שיקול הדעת בענישה **הסניגור** 183, 10, 4, 2012).

מנגד ישנם גם מי שסבורים כי אף שלא ניתן להשוות בין הסדר טיעון לבין מתחם הענישה, הרי שיש לילך במתווה שהכתיב תיקון 113 ולהשוות את מתחם הענישה לטווח הענישה שבמסגרת הסדר הטיעון, לקבוע האם זה נמצא במסגרת המתחם או חורג ממנו ולהחליט אם בשל זאת או על אף זאת יש לכבד את הסדר הטיעון. (ע"פ 9246/12 עמר חמאסה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.3.2014)). החלטה זו תכתב אפוא ברוח תיקון 113.

24. ברע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מ"י (פורסם בנבו, 13.8.08) התייחסה כב' השופטת פרוקצ'יה באריכות לערכים המוגנים הנפגעים בביצוע העבירה של העלבת עובד ציבור:

"על עובד הציבור מוטלות חובות ואחריות כבדים במסגרת תפקידו. מיצוי אחריות זו מחייב רמת תיפקוד גבוהה, שיש בה תחושת מחויבות מלאה לתפקיד, נכונות להפעיל יוזמה ולהקדיש את מיטב הכוחות לביצוע המשימה, ולפעול ביעילות, חריצות, ובמאור פנים במתן השירות לציבור. הגשמת רמת תיפקוד גבוהה של השירות הציבורי מחייבת להבטיח לעובד הציבור סביבת עבודה תקינה ואנושית אשר תאפשר לו למצות מתוכו את מיטב יכולותיו וכישוריו. השגת תכלית זו מותנית, בין היתר, במתן הגנה לעובד מפני התנכלות שיש בה פגיעה פיזית או רגשית במילוי תפקידו. עובד ציבור המותקף במילוי תפקידו, בין בגופו,

ובין בכבודו כאדם יתקשה לאורך זמן למצות את יכולותיו בבצוע תפקידו. אם לא תינתן לו הגנה ראויה מפני התנכלות כזו, עלולים החשש והמורא מפני פגיעה אפשרית כזו להצר גם את צעדיהם של עובדי ציבור אחרים, ולפגוע פגיעה קשה בשירות הניתן על ידם לציבור. ההגנה על עובד הציבור אינה מתמצית בהטלת איסור על פגיעה פיזית או הפרעה פיזית כלפי העובד במילוי תפקידו. האיסור על העלבת עובד ציבור נועד להגן עליו מפני פגיעה נפשית שכרוכים בה ביזוי, השפלה, ופגיעה בכבוד האישי. פגיעה בכבודו של עובד הציבור עלולה לחבל ביכולתו למלא את תפקידו כראוי, והשפעתה הרעה אינה נופלת מזו הכרוכה בהתנכלות פיזית. עובד ציבור ההופך מטרה ללעג ולקלס, ומטרה לגידופים, קללות, נאצות, והטחת האשמות-שוא, עלול ליפול ברוחו, ולחשוש מלמלא את תפקידו ולהפעיל את מרותו במלוא ההיקף והתנופה על פי דרישות התפקיד. מעשי השתלחות בעובדי ציבור פוגעים פגיעה קשה בשירות הציבורי, ובכך גם באינטרס ציבורי-חברתי רב חשיבות. ההגנות הציבוריות מחייבת אף היא כי החברה תפרוש הגנה על מי שפועל בביצוע תפקיד ציבורי למען מילוי משימות בשירות הציבור, ולא תותיר אותו חשוף לנפשו בלא הגנה כלפי המתנכלים לו במילוי תפקידו. עובד כזה, החשוף לא אחת גם למצבים של סיכון עצמי, ראוי להגנת החברה שאת טובתה הוא מקדם במילוי תפקידו. הותרתו בלא הגנה מיוחדת עלולה לפגוע פגיעה קשה לא רק בו, אלא גם באינטרס ציבורי רחב ומעבר לכל אלה: ההגנה על עובדי הציבור מפני פגיעה במהלך מילוי תפקידם נועדה להגן גם על דמותו ותדמיתו של השירות הציבורי בעיני הציבור. אמון הציבור בשירות הציבורי ניזון משני מקורות - מבית ומחוץ. מבית - עובדי הציבור עצמם נדרשים למלא את תפקידם תוך שמירה קפדנית על כללי משמעת ומינהל תקין, וסטייה מכללים אלה עלולה לגרור הפעלת אמצעי ענישה משמעתיים ואחרים (עש"מ 5282/98 מדינת ישראל נ' תמר כתב, פד"י נב(5) 87; עש"מ 11976/05 חליל נ' נציבות שירות המדינה, [פורסם בנבו]; עש"מ 7111/02 נציבות שירות המדינה נ' אשואל, פד"י נז(1) 920). אולם תדמיתו של השירות הציבורי אינה מותנית רק בהגנה על סטנדרטים של התנהגות העובדים מבית. היא מחייבת גם הגנה מחוץ - הגנה של החברה והחוק מפני פגיעה שלא כדין במעמדם של עובדי הציבור, הנושאים בנטל האחריות הציבורית למתן השירות לציבור. הסרת ההגנה ממעשי פגיעה בעובדי ציבור עלולה לפגוע קשות בדמותו ובמעמדו של השירות הציבורי. ההגנה על מעמדו של עובד הציבור ושל השירות הציבורי הן מבית והן מחוץ פועלת, בבחינת כלים שלובים, לשמירה על אימון הציבור בעובדי הציבור וברשויות הציבור. האינטרס הציבורי הרחב מצדיק, אפוא, פרישת הגנה מיוחדת על השירות הציבורי ועובדיו, בין היתר, בדרך של יישום נורמות פליליות שנועדו למנוע ולהרתיע מפני מעשי פגיעה לא ראויה בהם (השוו רע"פ 3783/07 סמדר אברהם נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו]).

הדברים מדברים בעד עצמם וכל המוסיף גורע.

25. במקרים דומים יותר או פחות, השיתוף בתי המשפט על ערכאותיהם השונות, עונשים מגוונים, החל בענישה צופה פני עתיד וחינוכית וכלה בעונשי מאסר בפועל, הכל בכפוף לנסיבות ביצוע המעשים ובנסיבותיו האישיות של העבריין, וזאת בטרם הפרדה הראשונית הנדרשת בין נסיבות המעשה לאלו של העושה, בהתאם להוראות שבתיקון 113 לחוק.

כדוגמא, שימת הלב מופנית לרע"פ 9419/08 בן חיים נ' מ"י (פורסם בנבו, 7.5.2010), רע"פ 1752/12 בלילי נ' מ"י (פורסם בנבו, 21.3.2012), רע"פ 5579/10 קריה נ' מ"י (פורסם בנבו, 2.8.2010), ת"פ (ראשל"צ) 33565-02-11 מדינת ישראל נ' אברהם פדלון (ניתן ביום 14.3.13), ת"פ (עכו) 12150-11-08 מדינת ישראל נ' רוברט עבדה (ניתן ביום 9.1.13), ת"פ (חד') 8210-08-08 מדינת ישראל נ' עותמאן כבהה (ניתן ביום 8.1.13),

ת"פ (טב') 1195-09-09 מדינת ישראל נ' חאתם שיבלי (פורסם בנבו, 17.2.2010), ת"פ (ת"א) 12099-09-09 מדינת ישראל נ' דוד שהרבני (פורסם בנבו, 16.2.2010) ות"פ (אשד') 1621-09 מדינת ישראל נ' אייל ממן (פורסם בנבו, 14.2.2010).

26. עוד אציין באשר לפסיקה שהוגשה ופסיקה נוספת בה עיינתי, כי במרבית המקרים דובר בהסדרי טיעון. כאשר הורשע הנאשם בעבירה של העלבת עובד ציבור בלבד, היו לרוב הנסיבות פחות חמורות מנסיבות תיק זה כפי שיפורטו להלן, ואילו כאשר דובר בעבירות נוספות מלבד העלבת עובד ציבור הנסיבות לרוב הן חמורות יותר, כולל בעיקר תקיפה או איומים שבוצעו כנגד עובד הציבור.

כן אציין כי מעטים הם המקרים בהם הורשע נאשם בהעלבת עובד ציבור ולא נגזר עליו עונש של מאסר על תנאי, ונדמה כי מדובר ברכיב מתבקש ושגור בענישה על עבירה זו, אף במקרים חמורים פחות.

27. בהקשר זה אציין כי לא ניתן להשוות לעניין רכיבי הענישה בין מקרה שבו מסתיים הליך באי הרשעה משיקולים שונים, לבין המקרה הנוכחי ומקרים דומים לו, בהם מורשע הנאשם.

28. מנסיבות המקרה כפי שפורטו בכתב האישום עולה כי אף שלא קדם לו תכנון הרי שאין המדובר בפליטת פה או במשפט יחיד שנפלט ללא כוונה, כי אם בנאום חוצב להבות שהכיל מילים בוטות ופוגעות וחזרה עליהן בפני קהל מאזינים לא קטן ובו גם מושאי האמירות הקשות. הדברים נאמרו בתוככי היכל המשפט והנאשמת היא האחראית הבלעדית להם.

29. חומרת המעשה מדברת אף היא בעד עצמה. בדברים הבוטים והקשים, שאמרה הנאשמת לקהל שנאסף סביבה ולעבר השוטרים המייצגים את המדינה בהליך מעצר בפני בית המשפט, היה משום פגיעה כפולה - בשוטרים ובציבור.

30. ראשית, היה בדברים כמובן כדי לערער את נחישותם ואת המוטיבציה האישית שלהם בבואם למלא את תפקידם, ולבזות את שוטרי משטרת ישראל ומשטרת ישראל כולה, ובכך לפגוע קשות בשלטון החוק ובבטחון הציבור.

מעבר לכך יש במעשה משום פגיעה גם בשלטון החוק ובאינטרס הציבורי הרחב וראו דברי כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 5579/10 דוד קריה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2.8.10):

"...יש לשוב ולהזכיר כי הדעת אינה סובלת שימוש בביטויים כה נלוזים גזעניים ומעוררי חלחלה כנגד שוטרי משטרת ישראל, אשר עושים את עבודתם נאמנה למען שמירת הסדר הציבורי ובטחון הציבור, ואף מסכנים את חייהם לשם כך. איני יודע מאין לקח המבקש את החוצפה ועזות המצח להתנהג בדרך שכזו לשוטרים במהלך מילוי תפקידם. דבריו אינם מהווים רק פגיעה קשה ביותר בשוטרים עצמם אשר נמצאים שם כדי להבטיח את ביטחונם, אלא יש בהם פגיעה קשה ביותר בשלטון החוק ובמדינה כולה,

כפי שציין בית המשפט המחוזי. על התנהגות שכזו לא ניתן לעבור לסדר היום וחובה עלינו להכביד את ידינו כנגד מי שלוקחים חרות לעצמם לפגוע בצורה כה קשה בנציגי החוק במדינת ישראל. יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור על מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה".

31. בנוסף, היה בדברים גם משום פגיעה אישית קשה בשוטרים, הן במישור הרגשי של השפלתם ופגיעה בכבודם קבל עם ועדה, והן במישור נידוים החברתי ואף ביטחונם האישי, נוכח קריאת הנאשמת באזני הקהל כולו לבוא חשבון עם אותם שוטרים על בגידתם, כלשונה, בבני עמם.

אין בעובדה כי הנאשמת היתה נסערת כדי להצדיק השתלחות כה קשה בשוטרים, ודווקא מנבחרת ציבור יש לצפות לגילוי איפוק ואחריות לדברים היוצאים מפיה, ואשר תוצאותיהם עלולות להיות הרוג אסון.

גם דבריה של הנאשמת ולפיהם אין לה ענין אישי בשוטר זה או אחר ועניינה פוליטי בלבד אין כדי להקהות את העוקץ מחומרת הדברים, שכן גם אם לטענתה אין לה ענין אישי בשוטרים, הרי שבפועל היתה הפגיעה בהם פגיעה אישית קשה, הקשורה במישור דווקא לשוטרים אלו ולזהותם כשוטרים ערבים, ועל כך היא נדרשת לתת את הדין.

32. לאור המפורט, סבורה אני כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצעה הנאשמת הינו החל במאסר על תנאי ועד למאסר בפועל לתקופה משמעותית, וזאת בצירוף לענישה כלכלית.

33. הסדר הטיעון שהוצג בפני כלל, כאמור, התנצלות של הנאשמת שפורסמה בפומבי, ויתור על חסינות וטענות נוספות, הודאה וחסכון בזמן שיפוטי וכן רכיבי ענישה בדמות התחייבות וקנס.

שאלת המאסר על תנאי נותרה להחלטת בית המשפט.

34. נוכח הנתונים שפירטתי לעיל עולה כי הענישה מצויה במסגרת מתחם הענישה ההולם לעבירה זו, ובלבד שתכלול גם רכיב של מאסר על תנאי.

בהתאם למדיניות הפסיקה בנושא כיבוד הסדרי טיעון (ר' ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל פד"י נז, חלק ראשון, תשס"ג/תשס"ד 2003, עמ' 577), רואה אני לנכון שלא לחרוג מן הכלל המחייב כיבוד הסדרי טיעון, לא כל שכן, כאשר מדובר בהסדר אשר נשקל בכובד ראש על ידי שני הצדדים, והמאזן בין האינטרסים השונים ומביא לידי ביטוי גם את האינטרס הציבורי הרחב.

35. באשר לנסיבותיה האישיות של הנאשמת והשלכתן על רכיבי הענישה, אומר כי שמתי לבי לכך שהנאשמת קיבלה

אחריות למעשיה, הודתה והתנצלה ואף ביקשה לפצות את השוטרים.

יחד עם זאת רואה אני לציין כי בבית המשפט, ועל אף שביקשה לומר את דברה, לא הביעה הנאשמת כל אמפתיה כלפי השוטרים או צער על מעשיה, והסתפקה בציון העובדה כי אין זו דרכה, ואין לה בעיה לחזור בה.

כמו כן, לא נעלמה מעיני העובדה כי מדובר בחברת כנסת נטולת עבר פלילי, אשר תרמה ותורמת לקידום נושאים חברתיים שונים במגזר הערבי ובכלל, כפי שטען סניגורה.

36. עם זאת, יש לזכור כי בענייננו לא עומד על הפרק רק ההיבט האישי של מבצעת העבירה כי אם גם ההיבט המערכתי, שכן אשת ציבור במעמדה המתבטאת כפי שהתבטאה כלפי השוטרים ומבצעת עבירה פלילית, מאותתת לציבור כי מדובר במעשה לגיטימי וראוי, ובכך פוגעת באמון הציבור בעובדי הציבור ואף בנבחרי. דווקא ממי שנבחר לייצג ולשרת את הציבור יש לצפות לאמנות מידה גבוהות יותר ולהקפדה על רף התנהגות בהתאם. ר' דברים ברוח זו מפי כב' השופטת אופיר תום בת"פ (מחוזי ת"א) 40138/08 מדינת ישראל נ' אברהם הירשזון (פורסם בנבו, 24.6.2009) בהתאמות הנדרשות:

"המסר החייב לצאת מבית המשפט בנסיבות עבריינות של אנשי ציבור צריך שיהיה חד ובהיר, ויודיע לכולי עלמא, כי גם איש ציבור רם דרג, המנצל לרעה את מעמדו ואת האמון שניתן בו, צפוי לגינוי והוקעה, לצד עונש מהותי, שאיננו שונה מעונשו של עבריין מן השורה. כך, בית המשפט, בפרשת צור הנ"ל, בהתייחסו אל הרקורד המרשים שהציג בפניו הנאשם באותו ענין:

"הטענה שנטענה יותר ברמז מאשר במפורש היא שכאילו יש לזקוף את כל ההצלחות הללו כנגד כישלונותיו של המערער בפלילים, כך שלבסוף אולי עוד תישאר "יתרה" לזכותו.

גישה זו היא הרת אסון למערכות השירות הציבורי. הרי היא אומרת שעובד ציבור העושה פעולות מוצלחות למען המדינה, אל לנו לבדוק בציזיותיו, אפילו אין הוא שומר על איסורי החוק "היבש". סופה של גישה זו היא שגדולים ותקיפים רואים עצמם כעומדים מעל לחוק, כאילו קיים החוק רק עבור בני תמותה רגילים... רק הינזרות קפדנית של עובדי ציבור, בקטנות כבגדולות, מניצול כלשהו של כוחם וסמכותם למען טובתם הפרטית תוכל למנוע את סכנת הלבנטיניזציה של השירות הציבורי המאיימת על המדינה, ושום "קיצוזים" אינם באים בחשבון כאשר בכספי ציבור אנו עוסקים" (ע"פ 395/75 צור נ' מדינת ישראל, פ"מ (2) 589, בעמ' 597-596).

37. באשר לטענה כי מעמדה ותדמיתה של הנאשמת יפגע אם יוטל עליה עונש של מאסר על תנאי, סבורני כי אין בטענה זו ממש. הנאשמת היא נבחרת ציבור שוויתרה על חסינותה והורשעה בדיון. הרשעתה והעונש שייגזר עליה אינם משליכים באופן ישיר על עיסוקה, והציבור הוא שיכריע בסופו של יום אם למרות המעשה היא עדיין מייצגת אותו.

בהקשר זה אציין, לא בלי צער, כי בין נציגי הציבור בישראל ישנם גם כאלו שהורשעו ואף נענשו באופן חמור מהעונש הצפוי לנאשמת. כנבחרת ציבור אין לעונש שיוטל עליה כדי למנוע ממנה להתמודד על אמון ותמיכת הציבור, ולא העונש הוא שיפגע במעמדה או בסיכוייה להיבחר כי אם המעשה עצמו שכבר נעשה.

38. ולפני סיום עוד מילה באשר להרתעה: בטוחני כי הרשעת הנאשמת וענישתה, כמו גם הכרתה היא בפסול

שבמעשים, יביאו לכך כי לא תשוב לבצע מעשה דומה, שלדבריה היא אינו משקף את דרכה. יחד עם זאת נוכח מעמדה הציבורי, המיקום וההקשר שבו נאמרו הדברים, והפרסום והתפוצה להם זכו, יש בענייננו גם משקל להרתעת הרבים ולהעברת מסר כי התנהגות מעין זו אינה לגיטימית ומקובלת, וכי מעבר לגינוייה יש לפעול להכחדתה באמצעות ענישה מוחשית ומרתיעה.

אשר על כן אני מקבלת את עמדת התביעה בעניין זה, ומחליטה בנוסף לעונשים עליהם הוסכם בין הצדדים להטיל על הנאשמת גם עונש של מאסר על תנאי.

לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי של 6 חודשים, והתנאי הוא כי הנאשמת לא תעבור במשך שנתיים מהיום עבירה של העלבת עובד ציבור.
2. קנס בסך 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם תוך 30 יום מהיום.
3. הנאשמת תחתום על התחייבות בסך 5,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מהיום, מן העבירה בה הורשעה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן והודע היום כ"ח בשבט התשע"ו, 07/02/2016 במעמד הנוכחים.

לילי יונג-גפר, שופטת סגנית הנשיא

הוקלדעלידיחגיתסעדון